

nii, et see tagab naistöötajale absoluutse kaitse igasuguse olulise ebavõrdsuse vastu, mida ei saa piirata lahknevate huvide alusel (Euroopa Kohtu 30. aprilli 1998. aasta otsus kohtuasjas 136/95: Thibault), nii et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis nõudes kutsekoolituselt kõrvaldamist ja samas tagades õiguse registreeruda järgmisena korraldatavale koolitusele, taotlevad sobiva koolituse tagamise eesmärki, kuid jätvavad naistöötaja ilma võimalusest saada varem, koos meessoost konkursi- ja koolituskasaslastega uuele ametikohale, millega kaasneks vastav töötasu?

3. Kas direktiivi 2006/54/EÜ artikli 14 lõiget 2, mis sätestab, et erinev kohtlemine ei ole diskrimineeriv, kui see põhineb omadustel, mis on oluliseks kutsenõudeks, tuleb tõlgendada nii, et see lubab liikmesriigil tööle pääsu edasi lükata, nii et see kahjustab naistöötajat, kes ei saanud rasedus- ja sünnituspuhkuse tõttu kutsekoolitust täielikult läbida?
4. Küsimuses c kirjeldatud juhul ja kui nõustutakse, et artikli 14 lõige 2 on selle suhtes *in abstracto* kohaldatav, siis kas seda sätet tuleb koosmõjus proportsionaalsuse üldpõhimõttega tõlgendada ikkagi nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis nõuavad rasedus- ja sünnituspuhkuse tõttu puudunud naistöötaja kõrvaldamist koolituselt, selle asemel et tagada paralleelse järeleaitamiskoolituse korraldamine, mis võimaldaks koolituse puudujääke vältida, ühitades nii viisi töötavate emade õigused ja avaliku huvi, millega aga kaasneksid sellise võimaluse pakkumisest tulenevad korraldus- ja finantskulud?
5. Kas juhul, kui direktiivi 2006/54/EÜ tõlgendatakse nii, et eespool nimetatud liikmesriigi õigusnormid on sellega vastuolus, sätestatakse sellega selles osas liikmesriigi kohtu poolt vahetult kohaldatavad *self-executing* õigusnormid?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2006. aasta direktiiv 2006/54/EÜ meeste ja naiste võrdsete võimaluste ja võrdse kohtlemise põhimõtte rakendamise kohta tööhoive ja elukutse küsimustes (ELT L 204, lk 23).

Isdin, SA 19. detsembril 2012 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 9. oktoobri 2012. aasta otsuse peale kohtuasjas T-366/11: Bial-Portela & Ca, SA versus Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused)

(Kohtuasi C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Isdin, SA (esindajad: advokaat H. L. Mosback, *abogado* G. Marín Raigal, *abogado* P. López Ronda, *abogado* G. Macias Bonilla)

Teised menetlusosalised: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), Bial-Portela & Ca, SA

Apellandi nõuded

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
- kinnitada Siseturu Ühtlustamise Ameti esimese apellatsioonikoja 6. aprilli 2001. aasta otsust lükata vastulause tervikuna tagasi;
- mõista kohtukulud välja Bial-Portela & Ca, SA-lt.

Väited ja peamised argumendid

Apellant väidab, et Üldkohus on moonutanud tõendeid, kuna ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 34, et „apellatsioonikoda leidis vääralt, et tähiste vahel puudub foneetiline sarnasus”. Erinevalt Üldkohtu tuvastatust ei leidnud aga apellatsioonikoda tegelikult vääralt, et tähiste vahel puudub foneetiline sarnasus, vaid ta analüüsis tähiste foneetilist sarnasust õigesti ning tegi järelduse, et foneetilistest sarnasustest hoolimata on asjaomaste tähiste tervikkõla erinev. Apellant leiab, et eespool kirjeldatud apellatsioonikoja järeldust, mida Üldkohus moonutas, tuleb kinnitada.

Veel väidab apellant, et Üldkohus moonutas faktilisi asjaolusid, kuna ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 40, et „klassi 3 kuuluvaid kaupu ja suurt osa klassi 5 kuuluvatest kaupadest [...] turustatakse tavaliselt selvehallide väljapaneku teel ning tarbijad teevad nende kaupade vahel valiku pakendite visuaalse vaatluse põhjal”. See tuvastatud faktiline asjaolu ei põhinenud mingitel tõenditel, mistõttu on moonutatud neid faktilisi asjaolusid, millel kohtuotsus oleks pidanud põhinema. Pealegi ei esitanud seda faktilist asjaolu mitte ükski pool, nii et seda oleks saanud arvesse võtta ainult juhul, kui tegemist oleks hästi teadaoleva asjaoluga (ning arvestades argumente, mis toetavad selle faktilise asjaolu väheusutavust, võrduks selle käsitlemine hästi teadaolevana omakorda faktiliste asjaolude moonutamisega). Seetõttu ei saa sellele faktilisele asjaolule tugineda segiajamise tõenäosuse olemasolu tuvastamisel.

Apellant väidab ka, et rikutud on teise poole ärakuulamise põhimõtet, mis on sätestatud kaubamärgimääruse (¹) artikli 76 lõikes 1 (varem määruse nr 40/94 (²) artikli 74 lõige 1) ning et Üldkohus kohaldas vääralt kaubamärgimääruse artikli 8 lõike 1 punkti b ja sellega seotud kohtupraktikat, rikkudes seeläbi liidu õigust. Üldkohus ei andnud vastandatud kaubamärkidele igakülgset hinnangut, mis eeldanuks juhtumi kõikide asjaomaste tegurite arvessevõtmist.

(¹) Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT L 78, lk 1).

(²) Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94, ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146).